

daværende Arrestant, ikke har klaget. Dette, at Arrestanten ikke har klaget, er i mine Øjne et ganske irrelevant Moment. Arrestanter klage ganske overordentlig sjældent. Af Sylows Arrestanter er der næsten aldrig nogen, der har klaget, de have været glade, forholdsvis glade, den Dag Arrestdøren har aabnet sig for dem, de have tænkt med en saadan Rædsel paa deres Arrestophold, at de ikke tør tænke den Tanke atter at faa noget med den Slags Ting at gøre. Nu siger den højtærede Justitsminister, at af Hensyn til Mathiesen maatte man ikke tage en saadan Undersøgelse op, thi han, der den Gang var anklaget og arresteret som sigtet for Mordbrand, Ildspaa sættelse i Forbindelse med Drab eller Mord, havde Krav paa, at disse Sager imod ham ikke bleve dragne frem paa ny. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det ikke var Sagen mod Mathiesen, der skulde drages frem, det var ikke Mathiesens Sag, der skulde reassumeres, det var ikke ham, der atter skulde i Forhør og eventuelt straffes. Nej, han skulde kun være Vidne under Sagen, det var Sylow, der skulde i Forhør, og Mathiesen skulde vidne. Denne Sag vilde vel kræve Mathiesens Vidnesbyrd, men den vilde aldeles ikke komme til at dreje sig om, hvorvidt Mathiesen havde stukket Ild paa, eller hvorvidt Mathiesen havde overtraadt Straffelovens § 199 ved ikke at komme nødlidende Mennesker, der vare i Livsfare, til Hjælp. Mathiesen kunde ganske forskaanes for at mindes om alt dette; han skulde blot afgive en Beretning om, hvad han havde udstaaet i Arresten; og paa ganske samme Maade stiller Sagen sig for de mange andre Arrestanter, som have siddet rundt om i Fængslerne under Sylow som rejsende Kommissionsdommer. Selvfølgelig maatte, for at man kunde faa et Billede af Sylows Kommissionsvirksomhed, alle de, der den Gang havde været under hans Behandling, føres som Vidner.

Saa siger den højtærede Justitsminister, at Birkedommer Sylow selv havde forlangt denne Sag indanket for Højesteret og havde skrevet derom til Justitsministeriet, men at man ikke i Justitsministeriet kunde finde nogle Akter desangaaende. Det er ganske mærkeligt. Da vi senere hørte den højtærede Justitsminister

oplæse Korrespondancen mellem Justitsministeriet og Birkedommer Sylow, var den, som alle Skrivelser fra Justitsministeriet, mærket baade med Journalnummer og Aargang, saaledes som det finder Sted i ethvert velordnet offentligt Kontor saavel som i de allerfleste velordnede private Kontorer. Saaledes som Forretningsgangen er nu, var den ogsaa for 20 Aar siden; Sagerne journaliseredes af den yngste Assistent og fik deres Nummere, og Birkedommer Sylows Indberetning maa have faaet sit Nummer, og Svaret paa den maa være blevet noteret op. Men hænger det ikke snarere sammen paa en anden Maade? Jeg ved det ikke, thi lige saa lidt som den nuværende højtærede Justitsminister, der dog har Adgang til Justitsministeriets Arkiv, har kunnet finde noget derom, lige saa lidt eller endnu mindre kan jeg, som ikke har Adgang til Justitsministeriets Arkiv og ikke er Justitsminister, vide noget derom eller finde noget til Bevis derfor. Men saa vidt jeg ved, bestod der et Familieforhold mellem daværende Justitsminister Nellemann og Birkedommer Sylow. Er der ikke en Mulighed for, at den Henvendelse, der er sket fra Birkedommer Sylow til daværende Justitsminister Nellemann, har været af en ganske privat Natur, f. Eks. som en Nevø, der spørger sin Onkel? Vi kende jo nok dette, at naar Nevøen er i Nød, henvender han sig somme Tider til sin gamle Onkel. Der er en Mulighed for, at det er gaaet saaledes til. Jeg vil haabe for Justitsministeriets og dets Forretningsgangs Skyld, at det hænger saaledes sammen. Ellers er det jo, hvad Tyskerne kalde „grober Unfug“, at en Sag, der indeholder saa graverende Momenter, paa en Gang kan forsvinde, saaledes at Bevislighederne i et givet Øjeblik slet ikke kunne skaffes til Veje. Jeg vil altsaa indtil videre, ogsaa for Justitsministeriets Skyld, gaa ud fra, at saadan hænger det sammen, at det ikke er Justitsministeriet, der har faaet Henvendelsen, ej heller Justitsministeriet, der har besvaret den, men at det er — jeg ved ikke nøjagtig, hvorledes Slægtskabsforholdet var — Slægtingen eller Vennen, der har faaet den som en privat Forespørgsel, den, han atter har besvaret privat. Jeg maa altsaa sige, at Sagens Resultat